

Bjergene står der stadig i morgen af Jan Tvernø - Prøvekapitel om Peru 2014

Fra toppen af Papua Ny-Guineas højeste bjerg Mount Wilhelm så jeg himlen blive malet orange af den opstigende sol. Jeg studerede det falmende Sydkors, som jeg havde gjort så mange gange tidligere i Peru, Ecuador og Bolivia. I dag var vel en slags mærkedag. For præcis et år siden var jeg vågnet i min seng, og blev liggende i en uge ude af stand til at foretage mig noget. Jeg var lammet. Jeg var helt nede i bunden af sækken og vende, og nu sad jeg her, på viljen og med hjælp fra de rigtige mennesker. Det havde været et regulært rædselsår. Jeg glædede mig til at komme hjem til Lenette. Til en kvinde som elskede mig, som jeg var, som ikke ville lave om på mig, og som hev mig op af sækken, da snoren var ved at blive for stram. Jeg glædede mig til endelig at få noget ro.

Det gik op for mig hvor langt væk jeg egentlig var. Der var 8 timers tidsforskel til Danmark og 10.000 km. stik øst for Papua Ny-Guinea over Stillehavet lå mit elskede Peru. Peru virkede hver gang. Mens solen fortsatte sin vandring på himlen og Sydkorset forsvandt, faldt mine tanker tilbage på oplevelserne i Peru ca. 14 måneder tidligere.

Johnny og jeg sad på række 18 i British Airways flyet til London, hvorfra vi skulle videre til Miami for til sidst at ende i Lima. Det var ikke den bedste forbindelse, men billetten var noget billigere end med KLM. Jeg vidste, at Johnny hadede Will Smiths 90'er hit Miami af et godt hjerte, så jeg undlod ikke at synge den. "....But every time I come, I always wind up stayin. Det er sådan, du får det med Peru, Johnny - Tro mig. Der er knap så meget Black, White, Cuban and Asian, men de peruanske piger kan også noget. De har jo nok lidt mere tøj på i Huaraz end i Miami, men det kan vel arrangeres".

Vi var nogle satans karle den morgen i august, og et par overraskende feminine britiske stewardesser fik et par kække bemærkninger med på vejen. I virkeligheden var vi to bumser på tur med hver vores dramatiske nyere historie i bagagen og mere i vente. To forsumpede halvgamle mænd på vej ud over kanten, som lige skulle bestige et par bjerge i Peru. En fuldstændig gennemført genial idé. Meget sigende for hvor vi var i hvert vores liv.

Jeg havde indfriet mit løfte til mig selv og besteget Perus højeste bjerg Huascarán året forinden. Hvordan det var lykkedes, var mig stadig en komplet gåde. Jeg havde sjældent været i en mere sølle forfatning. Den var ikke blevet bedre, men de bjerge, som Johnny og jeg skulle bestige var begynderbjerge, så dem kunne jeg vel klare på rutinen, på trods af, at jeg mødte op i en rødvinsbrandert. Men jeg vidste, at jeg var god til at gå mig i form under akklimatiseringen.

Jeg havde besteget Huascarán sammen med Paulina, Nicholas og Marcos. Det var en forfærdelig tur. Glæden og stoltheden over at have besteget et bjerg på næsten 7.000 meter druknede fuldstændigt i konspirationer, latinamerikansk drama, konflikter og velorkestreret intrigant rænkesmedning, så veludført at enhver romersk senator ville blive posthumt misundelig over tilrettelæggelsen.

Paulina og jeg var under stor bevågenhed blevet gift foran Ledreborg Slot et par måneder før bestigningen af Huascarán, og nærmest fra det eksakte tidspunkt ændredes alt i vores forhold til det værre.

Jeg rettede mig op i sædet. Jeg havde stadig store smerter efter den diskusprolaps, som jeg pludselig fik på Galapagos en måned forinden, men en cocktail af alt for mange Pinex og Ibuprofen blandet op med en passende mængde rødvins suppleret med morfin fra min favoritsygeplejerske på hospitalet, holdt de værste

smertter på afstand. Jeg var mere bekymret for iskiassmerterne i højre ben, som kunne komme til at hæmme mig på de lange hårde vandreture.

Johnny og jeg var nogle seje fyre, så vi havde ikke sparet på ambitionerne og havde henlagt vores forberedelse til Cordillera Huayhuash. 10 dage i et af verdens hårdeste vandreterræner med bjergpas højere end 5.000 meter. Hvad kunne nogensinde gå galt?

Sent om eftermiddagen smed vi os udmattede i det høje græs foran vores lejr ved Laguna Viconga. Vi havde vandret i fire dage og var komplet tømte både fysisk og mentalt. Vores fantastiske cuscinero Rolando kom storsmilende ud af køkkenteltet med en stor skål popcorn til os, som han stillede på en rød dug med inkasymboler. "Que tal amigos?" spurgte han, mens han hældte vand op til kaffe. "Más o Menos, pero más menos que más" var blevet det sjove standardsvar på det komplicerede spørgsmål om hvordan vi havde det.

Vi lå i græsset, drak kaffe og spiste popcorn dybt inde i Andesbjergene med udsigt til Cordillera Rauras hvide toppe, mens vores kroppe skreg efter en ro, der syntes uopnåelig. Det var allerede ved at være koldt. Dampen fra de varme kilder i lejren blev mere intens og spøgelsesagtig i takt med at den synkende sol gik ned bag bjergene, som kastede lange, kolde og mørke skygger ind over lejren.

"This is a cold camp. Get your downjackets" - Stilheden blev afbrudt af Augustos myndige stemme. Augusto vidste hvad han snakkede om og man lyttede, når Augusto talte. En seniorbjergbestiger i Peru har samme status som en Italiensk Serie A-spiller, og når man samtidig er den første peruaner på toppen af Mount Everest, så er man Andesbjergenes Mick Jagger. Vi spurgte Augusto om vi kunne holde en hviledag ved de varme kilder, hvis vi ellers kunne indhente tabt terræn senere. Han konsulterede hurtigt Rolando, som med et "Seguro" havde taget beslutningen for os.

"I am happy about the rest day, I am completely exhausted" kom det overraskende fra Augusto ved morgenbordet. "My wife left me, and took my life savings with her". "De satans kællinger" udbrød Johnny Spontant "Ja - Det sagde min far altid". Den lille andiske rockstjerne med den store autoritet sad lige så meget i saksen som os og han betroede sig til os. Vi var fortrolige. Vi havde en samhørighed. Bjergene bandt os sammen.

Tre halvnøgne midaldrende mænd på fallittens rand i et udendørs dampbad i et isoleret bjergområde. Det har set mærkeligt ud, men der var kun os og så bjergene. Vi tilbragte det meste af dagen, til vi var på opløsningens rand, i de varme kilder med udsigt til de gletsjerkædte bjergkamme. Vi delte vores historier med hinanden. Vi grinede og vi græd. Vi spiste Rolandos popcorn og drak hans mangojuice. Vi indså, at vi både kunne og skulle kæmpe vores kampe for at få vores frihed tilbage. Det gav vi håndslag på den eftermiddag i Cordillera Huayhuash.

Solen gjorde stille og roligt dagen kortere. "Ved du hvad Lama? Uanset hvad der sker, så står bjergene her stadig i morgen, om et år og om 500 år. De har altid stået her" Jeg kiggede op mod tinderne. Johnnys ord gav mig anledning til at tænke på Davids andægtige erklæring fra min første rejse i Peru syv år forinden. "The mountains are powerful spirits. We call them Apus and we must respect the Apu". Det gav mening.

Det blev hurtigt mørkt, og Sydkorset funkede mod den kulsorte himmel. Det havde været en god dag i de varme kilder ved Laguna Viconga. En dag hvor bjergene gav os styrke.

De næste par dage var vi ikke til at stoppe. Om morgenen skrabede vi i jorden, så støvet hvirvlede op, som to konkurrerende fuldblods galopheste side om side i startboksen. Vi spurtede nærmest over Punta Cuyoc og Punta San Antonio på over 5.000 meter, lagde vi næsten ikke mærke til. Vi var urørlige.

Vi var sultne, da vi nærmede os landsbyen Huayllapa. Den første flig af civilisation vi var stødt på i næsten en uge. Der var altid noget helt særligt ved at gå ud af bjergene og nærme sig udkanten af en andisk landsby.

De første små jordlodder med spredt korn, majs og quinoa dukkede op. En mand stoppede sit arbejde bag ploven på sin ko, da han så os komme gående. Han vinkede og vi vinkede tilbage. Et par små børn kom løbende mod os, for blot at vende om, da de så os. "Gringos, Gringos" råbte de triumferende af deres lungers fulde kraft. De første små lerklinede huse med et enkelt vindue og bliktag som blev brugt til at tørre majscolber på, og en lille butik med de obligatoriske reklamer for Movistar, Inca Cola og Llamagas flankerede den smalle sti, som fulgte den rivende bæk, der højlydt forsynede landsbyen med vand fra bjergenes gletsjere.

Barfodede børn i slidt tøj stod generte og skuttede sig i døråbningerne for at se de gigantiske gringoer som var ankommet. Køer, grise, får, høns og hunde passede sig selv, og fandt føde hvor de kunne. Små, tætte kvinder med tykke ornamenterede nederdele, strikkede leggings, forbavsende små sko og kunstfærdige hatte, som kun dækkede en smule af deres kraftige flettede sorte hår, passerede os travlt med et "Buenas Dias Señores" og et stort smil i det solhærdede ansigt. Turisterne var blevet attraktionen.

Med ti hujende børn og et par herreløse hunde i hælene, stoppede vi ved et hus. Hotel Huayllapa, stod der på skiltet over den skæve dør til det groft lerklinede hus i to etager. "Let's have lunch" lød det fra Augusto.

Vi gik ind og hilste på det unge værtspar, som åbenhjertigt tog imod os. De snakkede med Augusto på quechua og vi forstod kun på konteksten og deres kropssprog, at Augusto forklarede hvor vi kom fra. Vi satte os ved bordet med den røde dug. "Cervezas?". Det var et tilbud, vi ikke behøvede at tænke over og glæden blev kun større, da værten kom med vores lokale favoritøl Cusqueña Negra i de klassiske sorte 750 ml. flasker.

Snakken gik lystigt og stemningen var høj. Vi havde skyllet den første øl ned, da frokosten blev serveret sammen med en øl mere. "Cuy" sagde den lille dame glædestrålende, da hun satte tallerknerne på bordet.

Jeg morede mig over Johnnys udtryk, da han kiggede på tallerkenen med de overdimensionerede kartofler og majscolber, den stærke orange sovs og det helstegte udefinerbare dyr komplet med klør, hoved, tænder og opspærrede øjne. "Hvad fanden er det for en hamster?" udbrød han. "Det er marsvin. Det og Ceviche er nationalretter i Peru, og kun noget man får ved særlige lejligheder. Du skal spise den med fingrene, for at få det meste ud af den. Johnny - Det her er det rigtige Peru. Glem alt om Cusco, Inkastien og Machu Picchu. Det her er the real deal. Du kommer ikke længere væk". "Det er fandme i orden" konkluderede Johnny veltilpas, og kastede sig skeptisk ud i at konsumere den stegte gnaver.

Vi spiste færdigt og drak en øl mere. Stemningen var høj i Hotel Huayllapa, og som jeg havde oplevet det mange gange før i Sydamerika, så var der en streng ligefrem proportionalitet mellem indtag af øl i højderne og graden af perfektion af det spanske som kom ud af min mund.

Augusto rejste sig "Let's go in 10 minutes". Jeg kiggede på den version af Johnny, som sad til højre for sig selv og han spurgte undrende "We are not sleeping here?". Augusto grinede smøret. "We have three hours, maybe four to camp and 1.000 vertical meters". Der var helt stille i tre sekunder, og så brød latteren ud. Vi grinede og vi grinede. "Vi har heller set Rolando meget længe" konkluderede jeg, da latteren var forstummet. "1.000 højdemeter med en promille på alt for meget. Fuck det Johnny. Overlever vi det her, så klarer vi sgu også dollardivaerne, når vi kommer hjem. De får så meget kamp til stregen. De skal ud af vores liv. Vi sætter den på autopilot, så er vi snart i lejren".

Vi drak en øl i vores favoritrestaurant Chilli Heaven på Plaza Ginebra i Huaraz, mens vi ventede på, at indehaveren Beatriz serverede signaturretten Chili Con Carne. Vi var tilbage i Huaraz efter to vellykkede bjergbestigninger og fejrede vores succes og vores nye løfte til os selv og hinanden om at tage styringen tilbage i vores liv.

Jeg var kun blevet bekræftet i at der skulle komme et opgør. Paulina vidste godt, at jeg var uden forbindelse når jeg var på bjergbestigning, og hun kunne slet ikke forstå formålet med at tage til Sydamerika, hvis ikke det var for at besøge hende. Hun havde skrevet de sædvanlige harmefyldte konspirationsbeskeder, som var dannet i hovedet på hende, når hun ikke kunne få kontakt og ikke havde kontrol med hvor jeg var.

Jeg ringede til hende på Whatsapp, straks vi var tilbage i Huaraz. Jeg blev mødt af en mur af tavshed. "Hola amor" prøvede jeg. "WHO ARE YOU WITH" lød det brysk fra den ecuadorianske ende af den forsinkede forbindelse. Jeg kunne næsten høre de store bogstaver. "Amor - I am with Johnny in Huaraz. You know that". Jeg følte, at jeg havde hovedrollen i en dårlig brasiliansk telenovela.

"WHY DO YOU SPEND THREE WEEKS IN PERU WITH JOHNNY, WHEN YOU CAN BE IN ECUADOR WITH ME INSTEAD?" I det samme røg internetforbindelsen, og den ecuadorianske svada forstummede. Jeg kiggede tavs på telefonen og begyndte at grine, nærmest hysterisk. "Fuck hende" Det var sgu meget rart at få noget ro. Paulina skulle bare ud af mit liv. Det var slut med at stå til rådighed. Jeg ville have min frihed tilbage, om jeg så skulle risikere hus, firma, opsparing og renommé overbeviste jeg, med et dybt suk, mig selv om, i min nyvundne uovervindelighed.

Beatriz kom med vores dampende Chili Con Carne, og jeg skålede med Johnny og Augusto. "For the mountains, for Laguna Viconga, For Hotel Huayllapa, For us, the Cuy and the future - Cheers Amiguitos".